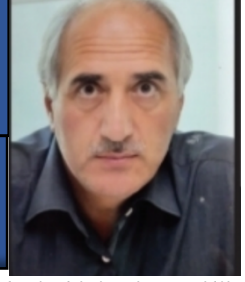

ANADOLU'NUN GURBETTE AÇAN ÇİÇEKLERİ

ŞABAN
KUMCU

*Gurbet o kadar acı
Ki ne varsa içimde,
Hepsi bana yabancı,
Hepsi başka biçimde!*

.....
*Ben gurbette değilim,
Gurbet benim içimde!
Kemalettin Kamu*

Her Avrupa gezimde, bir şeyler öğrenerek yurda dönerim. Son gezilerimin birinde yeğenimin nişanı vesilesiyle *Hollanda*'nın şirin şehirlerinden biri olan *Tilburg*'a gitmiştim. Nişan töreni *HDV Tilburg Süleymaniye Camii*'nin salonunda yapıldı. Davetliler arasında orada doğmuş, büyümüş, *Rotterdam*, *Tilburg*, *Eindhoven* üniversitelerinde okuyan, yeğenimin arkadaşlarını görme ve tanıma fırsatı buldum. Ortalama yaşları yirmi ile yirmi üç arasında olan hanımlar, o hafta cami yönetimini devralmışlardı. *Tilburg*'da ana yolların kesiştiği, merkeze uzak olmayan bir yerde, büyük bir arazinin üzerine yapılan ay yıldızlı, kubbeli, minareli muhteşem eserin banileri, görevi evlatlarına devrediyorlardı.

Şöyle bir hafızamı yokladım. Orada gördüğüm değişim karşısında, sevinci, hüznü ve mutluluğu bir arada yaşadım. 1960'lı yıllardan başlayan *Türk göçünün*, 2024 yılına geldiğimizde, önümüze koyduğu manzara göz yaşartıcıydı. Bitmeyen acılar, elemeler, hasretler çekilmişti. Sadece çalışmak ve para kazanmak için Batı Avrupa'ya gelen ebeveynler, kültürel köprüleri kuramamışlardı. "*Gurbet ellere*" yeteri kadar para kazanıp geri dönmek için gidilmişti. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. Gittikleri ülkelerde öncelikle ayakta durmaya çalıştılar, direndiler. Ancak bu kadarını yapabildiler... Geri döneemediler...

*Ne kadar anlatsam tükenmez, bitmez,
Bu benim bağrında vatan hasreti,
Anlatmaya zaten takatim yetmez,
On yıldır yakamdan tutan hasreti
Ozan Arif*

Yıllar geçti, "*eli öpülesi birinci nesil*" yaşlanmış bir kenara çekilmişti. Çocukluk çağlarında aile birleşimiyle Avrupa'ya gelen, eğitimleri hem Türkiye'de hem de gittikleri ülkelerde yarım kalmış *ikinci nesil*, sorumluluklarını Erasmus gibi dünya çapında sıralamaya girmiş üniversitelerde okuyan evlatlarına; *üçüncü kuşağa* bırakıyordu. Bu gençler için Türkiye anne ve babalarının ülkesiydi. Hepsi çok iyi Hollandaca, iyi derecede İngilizce konuşuyorlardı.

Onlarla biraz konuşma fırsatı buldum. Ana dilleri olan Türkçeyi çok seviyor ve Türkçe kitaplar okumanın gayreti içindeydiler. Televizyonda izledikleri dizilerden, dinledikleri Türkçe programlardan ve kendilerine tavsiye edilen kitaplardan okudukları ve anladıkları kadar Türkçe ile kaynaşmışlardı. Birçoğu, annelerinin ve babalarının geldikleri şehrin şivesiyle konuşuyordu. Onları dinlerken ebeveynlerinin Türkiye'nin hangi şehirden geldiğini, sormadan anlamak mümkündü. *Üçüncü neslin muhayyilesindeki Türkiye, tatillerde gittikleri şehirlerden, kasabalardan, köylerden ibaretti.*

Okudukları kitaplardan öğrendikleri bilgiler ve filmlerde gördükleri İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Adana, Konya ve Antalya gibi şehirlerimizin imajları, gençlerin hayal dünyasını süslüyor, Türkiye'mizin tarihi ve kültürel zenginlikleri, onlara ayrı bir gurur veriyordu. Bugünün gençleri hem kendi dilini hem de birkaç yabancı dili biliyorlar. Dünyada ve yaşadıkları ülkelerde olup bitenleri, kendileri üzerinden yapılan politikaları, siyasi ve sosyal gelişmeleri yakından takip ediyorlar. "*Ülke gündemini meşgul eden konuların çözümü için bir gün sizlere de siyasi sorumluluklar düşecektir*" dediğimde: "*Evet neden olmasın?*" dediler.

Bende, "*o halde, ortalama bir aydın olmalısınız. Evlerinizde kütüphanelerinizi olmalı. Dünya edebiyatını, sanatını, siyasetini ve tarihini*

takip etmelisiniz. Artık konforlu evleriniz, iyi arabalarınız var. Maddi imkanlarınız yerinde, kendinize güveniniz tam. Sadece azmetmeniz, çıtayı yükseklerle koymanız yeterlidir. Güzel Türkçemizi de aksansız konuşmalı, kurallarına göre okuyup, yazmalısınız. Özellikle **İstanbul Türkçesi**'yle konuşmaya gayret etmelisiniz" diye tavsiyelerde bulundum. Sohbetimiz benim; "Gençler! Sizler bu ülkelerde doğdunuz, büyüdünüz, yabancı değilsiniz, artık bu ülkelerin vatandaşlarısınız. Eğitimci, işletmeci, mühendis, doktor, yönetici, işçi, işveren olarak yaşadığınız ülkelerdeki kurumlara sahip çıkmalısınız, bu ülkelerin geleceği sizlersiniz" tavsiyelerimle diye devam etti.

Onlarla konuşunca anladım ki şairlerimizin ve yazarlarımızın pek çoğunun adlarını bilmiyorlardı. Buralarda yetişen gençlerimizin dini bilgileri var. Ancak *tarh, edebiyat, felsefe ve genel kültürle ilgili bilgileri yetersiz*. Gençlerimizin gelecekle ilgili düşüncelerini ve hedeflerini konuşurken; yaşadıkları ülkenin tarihini, genel Avrupa Tarihi'ni, dünya tarihini, Osmanlı ve Türkiye Cumhuriyeti Tarihi'ni bilmeleri gereği üzerinde durduk. Türkçemizin gelişip yaygınlaşması ve bir bilim dili haline gelmesi için, bu *çok dilli gençlerimizin*, kendi dillerine ve tarihlerine değer vermeleri gerekmektedir. *Ana dilini iyi bilmek, onların bütün komplekslerden kurtaracak, sağlam bir karakter yapısı oluşturacaktır*. Gelecekte ortalama bir Avrupa vatandaşı ve dünya vatandaşı olacak gençlerimiz değerlerimizin taşıyıcısı olacaklardır. İyi eğitilmiş gençlerimizin önüne, kültür, sanat, tarih ve edebiyatın kapıları sonuna kadar açılacaktır.

Saygı olursa sevgi koşa koşa gelir...

Nişan merasiminden bir gün sonra, damadın ailesi bizi evlerine davet etti. Evin hanımı millet ve memleket sevgisiyle dolu bilge bir insandı. Benim yeğenimle birlikte iki gelini, iki damadı, on torunu vardı. Bütün aile oradaydı ve yüzleri gülüyordu. Son derece saygılı ve terbiyeliydiler. Müstakil tipik bir Hollanda evinin bahçeye açılan, iyi yalıtımlı, camlı büyük salonunda oturduk. Bir köşeye kuzineli büyük bir döküm soba kurulmuş, hemen yanına odunlar itina ile istif edilmiş, sobanın üzerinde büyük bir çaydanlıkta su kaynıyor, kuzineye de közlenmesi için iri patatesler atılmıştı.

Kendimi yeni akrabanın, Kayseri'nin Felahiye İlçesi'nin İsa Bey Köyü'ndeymiş gibi

hissettim. Baba Ayhan Bey, "Hollanda'ya geldiğimizde İsa Bey'de beş yüz hane aile vardı. Şimdi kırk hane kaldı. Çocuklar, torunlar hepimiz buradayız. Artık biz buralı olduk" dedi. Sohbet sırasında saygıdan ve sevgiden konuşulurken, evin hanımı hepimize unutulmaz bir ders verdi. Dedi ki; **"Her şeyin başı saygıdır. Saygı olursa sevgi koşa koşa gelir."**

Bu anahtar cümleyi hiç unutmadım. Yurdundan, köyünden ayrılmış, gurbet elleri yurt tutmuş, ocağının ateşini oralarda yakmaya devam eden bilge bir Anadolu kadını, yuvasını böyle sağlam temeller üzerine oturtmuştu. Gecenin sonunda çocuklar, gelinler ve torunlar evlerine giderlerken, sanki uzun bir yola gidiyorlarmış gibi, büyüklerin ellerini öptüler, aile fertlerinin her biri birbirlerine sarılarak ayrıldılar. Bu ayrılış şekli hep böyleymiş bu ailede. İmrendim, saygı duydum, hayran kaldım.

Yol uzun uzak. Kalbimizden başka pusula da yok gövdemizin cebinde...

Geçtiğimiz aralık ayında yaptığım Avrupa yolculuğumda, rahmetli **Sezai Karakoç'un** bu sözünü hatırladım. Her yolculuğa başlarken içimde bir heyecan bir sevinç oluşur.

Eğer bu yolculuk Avrupa'ya ise, karışık duygular yaşarım. Farklı dillerin konuşulduğu bana ait olmayan ülkelerin ve şehirlerin yollarında, istasyonlarında, havaalanlarında ve şehir merkezlerinde, her zaman yalnızlık çeker, kalbimizle baş başa kalırız. Ta ki kahvede, sokakta, otobüste Türkçe konuşan insanlara rastlayınca kadar.

Mesela bu yazıyı yazdığım da yan masada Türk asıllı bir Alman hanım polisle, Balkan ülkelerinden Almanya'ya çalışmaya gelmiş üç göçmen hanımın sohbetlerine şahit oluyorum. Almanca konuşurken birden sohbeti aksansız güzel Türkçe ile devam ettirmeye başladılar. O anlarda kendinizi yabancı değil, buralı gibi hissediyorsunuz. Her yaştan milyonlarca insanımızın gurbeti vatan yaptığı bu topraklardan ayrılırken, hüzünlenir, derin düşünceler içinde kaybolurum.

Acı tatlı hatıralar aklıma gelir. Geçen yıllar bir filmin fragmanı gibi parça parça gözümün önünden hızla akmaya başlar. *Paris, Metz, Nancy, Strasbourg, Brüksel, Amsterdam, Rotterdam, Köln, Münih, Berlin, Düsseldorf, Viyana, Mariborn*. İki defa gezmeye gittiğim *Londra*, birçok Batı Avrupa

şehri ve yol güzergahındaki Balkan şehirleri...Birden benim oluverirler. Gençliğin olanca heyecanı, arayışları, hayalleri, umutları ve akıp giden yıllar... Türkiye’de doğup büyüdüğüm Aksaray’ı , Niğde’de başlayıp, Adana’da devam eden orta okul ve liseli yıllarımı, yüksek öğrenimi yaptığım Konya’yı ve lisans üstü eğitimim için gittiğim Paris’i hiç unutamam. “*La Belle Epoque...*” *Güzel dönem...*

Konya’da en çok *Meram Yeni Yol* üzerinde, Havzan’dan son durağa kadar giden yol güzergahı, aklımdan hiç çıkmaz. Temiz, sakın, romantik ve huzurlu bir yoldu. Yetmişli yıllarda o yol üzerinde sadece müstakil bahçeli evler vardı. Semt üst üste değildi. Apartmanlarla bugünkü kadar ufku daraltılmamıştı. Öğrenciydim. Büyük bahçelerin bir köşesinde yeşillikler arasında bulunan bakımlı evlerin önünden yürürken hayaller kurardım.

Gelişmesini bizden daha önce yapmış Avrupa ve her alanda hızla gelişen Türkiye. Bu iki dünyanın birinden diğerine gidip gelmeler, her seferinde beni duygulandırır, karşılaştırmalar yaparım. Geride kalan dostlukları, arkadaşlıkları, sohbetleri ve muhabbetleri düşünürüm. *Bu yolculukların en önemli şahitleri havaalanlarıdır. Buralarda neşe, sevinç, hüznün ve özlem birbirine karışır.* Avrupa’ya ilk defa giderken çok zorluklar çekmiştik. Yurttan, yuvadan ayrılmak, dilini bilmediğim bir başka kültürle kaynaşmak, alışmak hiç de kolay değildi. Ancak bir süre sonra gittiğimiz ülkelerde hatıralarımız oluşmaya başlayınca; yavaş yavaş ülkeye alışır, içten içe severiz. Herkes oralarda ismiyle, cismiyle, şansıya ve gönlüyle kendi macerasını yaşar. Zor bir sınavdır...

Altmış beş yıllık göç hayatımızda, yabancı ellerde, bu zorlu sınavları başarıyla geçmiş, okuyan, araştıran, sanat, edebiyat, teknoloji ve bilim dallarında zirvelere yükselmiş, iftihar ettiğimiz pırılaltı beyinlerimiz de vardır. Sisteme ayak uyduramayıp, başarısız olan ve hayal kırıklığına uğrayan insanlarımız kadar, gayretleri, çalışkanlıkları ve şanslarıyla güçlükleri aşmış, insanlık adına buluşlar yapmış değerlerimizden de kısaca bahsetmek istiyorum. Eğitimin ve araştırmamanın ince gözeneklerden geçerek hem kendilerine hem yaşadıkları ülkelere faydalı olmuş gurbetçilerimizin başarılarıyla, hepimiz gururlandık, mutlu olduk. Bu yazımda yurt dışında başarılı olmuş, üç örnek insanımızdan bahsedeceğim.

Bu başarıların gerçekleşmesini sağlayan ***üç temel unsur***, şöyle sıralayabiliriz:

- *Evladı için büyük fedakarlıklara katlanan aileler.*

- *Yaşanılan ülkenin ilk ve orta öğretiminde, ince gözenekli süzgeçlerden geçmeyi başarmış, çalışkan ve zeki çocuklara sahip çıkan gelişmiş eğitim sistemi.*

- *Azim, kararlılık ve üstün bir gayretle yeteneklerini ortaya çıkaran genç beyinlerin gayretleri...*

Son yıllarda Almanya’da adlarından sıkça bahsettiren ***Uğur Şahin / Özlem Türeci*** ailesi ve Amerika’da Tip 1 ve Tip 2 diyabeti durdurabilecek “***Lipokin***” adlı hormonu keşfeden ***Gökhan Hotamışgil***, yurt dışında, milletimize olan saygı, sevgi ve sempatiyi artırmışlardır.

“Bence hayatta gaye ne yazarlık ne sanatkarlık ne de buluş sahibi olmaktır. En büyük hüner iyi insan olabilmektir.” Samiha Ayverdi

Prof. Uğur Şahin, aile birleşimi yoluyla, dört yaşında, annesiyle birlikte İskenderun’dan, Almanya’ya gelmiş bir gurbetçi çocuğudur. Babası Köln’de Ford fabrikasında çalışmaktadır. ***Gurbette başarı hikayeleri, başarısızlık hikayeleri gibi, öncelikle yaşanılan ülkenin dilini bilmek veya bilmemekle doğrudan ilişkilidir.*** Göçün ilk yıllarında Almanya’ya gelen her gurbetçi aile gibi, Uğur Şahin’in annesi de Almanca bilmiyor, evlerindeyse sürekli Türkçe konuşuluyordu. Gurbetçi çocuklarının ilk öğretim döneminde yaşadığı uyum problemini Uğur Şahin’de yaşamış; Almancası yeterli olmadığı için, derslerinde başarılı olamamıştır.

Öğretmenler kurulu onu ***Hauptschule***’ye yönlendirmiştir. Bu okul bir çeşit sanat okuludur. Hauptschule’yi bitirenler, azmederlerse iyi bir meslek sahibi olabilirler ancak, yüksek okul okumaları çok zordur. Kısa yoldan iş hayatına atılan bu gençler, bir meslek kazanmışlarsa iyi bir işte, değilse; buldukları herhangi bir işte çalışırlardı. Ne var ki, bu okullarda okuyan Türk çocuklarının yeterli dil bilmemeleri, onların iyi bir meslek sahibi olmalarına daima engel olmuş, bu durum yıllarca devam etmiştir.

Ancak, Uğur Şahin'in ailesinin bir **Alman komşusu vardır**. Küçük Uğur'u ve ailesini iyi tanıyor, onun zeki ve çalışkan bir öğrenci olduğunu biliyordu. Alman komşu, Uğur Şahin'in **Gymnasium'** a gidememesini içine sindirememiştir. Durumu yerinde görüşmek için, öğretmenler kurulunun karşısına dikilir ve bu karara itiraz eder. **"Bu öğrencinin iyi dil bilmemesinden dolayı aldığı notlar gerçeği yansıtmıyor, Uğur çok zeki bir çocuktur, önü açılmalı, Hauptschule yerine Gymnasium'a gitmelidir"** der. Okul yönetimi itirazı kabul etmez. Alman komşu ısrarcıdır. Kararlı Alman komşu, uzun bir mücadeleden sonra; bu isteğini öğretmenler kuruluna kabul ettirir. Prof. Dr. Uğur Şahin'in kaderi, bu dost komşu sayesinde böylece değişmiş olur.

Gymnasium'da okurken daha o yaşlarda, bilimsel araştırmalara ve deneylere büyük ilgi duyan Uğur Şahin, bir gün, Alman Televizyonu'nda kanser üzerine hazırlanan **"Ölümsüzlük Öldürücüdür"** programını izlemiş ve çok etkilenmiştir. Bu ilgi, on dokuzuncu yüzyılda, *modern bağışıklık sistemini bulan ve kansere karşı ilk kez kemoterapiyi geliştiren Paul Ehrlich'i kendisine örnek almasıyla sonuçlanmış, Köln Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne kaydını yaptırmıştır*. Daha yirmi yaşında öğrenciyken bir laboratuvar da çalışmaya başlayan Prof. Uğur Şahin, o günleri, **"akşam dörde kadar bütün gün derslerimiz vardı. Diğer öğrenciler eve giderken, ben çalışmak için laboratuvara gider, bazen sabah dörde kadar çalışırdım"** diye anlatır.

Prof. Dr. Uğur Şahin'in eşi, **Prof. Özlem Türeci** de İstanbul'dan Almanya'ya gelen bir Türk doktorunun kızıdır. **Mainz Üniversitesi'nde** kanser *immünoterapisinde* bir öncü olarak tanınmaktadır. Uğur Şahin ve Özlem Türeci 2002'de evlendiklerinde, düğün törenlerine saatler kala hala laboratuvar da çalıştıklarını, ardından evlendirme dairesine gittiklerini anlatırlar. **"Kararlılık ve Cesaret"** onlardan yansıyan iki ana prensiptir. Bununla beraber **hiçbir başarı tesadüf değildir**. Kanser araştırmaları için, 2008 yılında kurdukları **"BioNTech"** şirketiyle, **Korona Virüs** salgını sonrası, **"IŞIK HIZI"** projesiyle, **Covid 19** aşısını bulmak için kollarını sıvarlar.

BioNTech firması halen, seksenden fazla bilim adamı ve altmış ülkeden **bin üç yüz çalışanıyla**, gece gündüz araştırmalarına devam etmektedir. **Bu projede çalışanların yarısından fazlası kadındır**. Altmış yıl önce, Avrupa'ya çalışmak için gönderdiğimiz ve unuttuğumuz gurbetçilerimizin çocukları, bugün insanlığın

umudu olmuşlardır. Bu iki bilim insanı hakkında yazılacak çok şey vardır elbette... *Ne yazık ki Almanya'da yaşayan milyonlarca gurbetçi Türk çocuğunu, her platformda, savunacak, dirayetli, kararlı ve vicdanlı birer Alman komşusu yoktur...*

Bugün dünya basını bu iki Türk doktordan bahsetmekte; Alman Televizyonları neredeyse her gün onlarla söyleşiler yapmaktadırlar. Aynı Alman Medyası ve yetkililer bir gün; **"Milyonlarca göçmen çocuğunu daha iyi eğitseydik, sadece yeterli dil bilmedikleri için, ruhlarını zedelemeseydik, sahip çıkıp, önlerini açabilseydik ve onları keşfedebilseydik" diyebilecekler midir...?** Zararın neresinden dönülürse kardır diyerek, yabancı öğrencilerin eğitimine yeniden bir göz atabilecekler midir...? **BioNTech** in hisselerinin **Porsche ve Deutsche Bank**'dan daha değerli, Alman milli havayolu şirketi **Lufthansa**'dan da dört kat daha fazla kıymete sahip olduğu, bu günlerde...

Almanya gibi, Amerika'da da Korona aşısını bulan bilim adamları, Amerika'ya sonradan yerleşen göçmenler arasından çıkmıştır. Hiç şüpheniz olmasın ki, Avrupa'da ve Almanya'da yıllar süren, **"eğitimde ötekileştirmenin"** acımasız çarkları, gurbetçi çocuklarının geleceklerini yok etmeseydi, yüzbinlerce pırıltılı zekâ havaalanlarında temizlikçi olmayacaktı. Uğur Şahin örneğinde olduğu gibi, topluma ve insanlığa faydalı birçok meslekte hizmet verebileceklerdi. **Hepimizin en çok ihtiyacı olan, hoşgörü toplumu oluşacak, birbirini anlayan, birbirine saygı gösteren ve birlikte yaşamının hazzını duyan, huzurlu toplumlardan bahsedebilecektik...**

Anadolu'nun gurbette açan çiçeklerinin bir diğer örneği de **Prof. Gökhan Hotamışlıgil'dir**. **Ankara Tıp Fakültesi'nden** sonra **Harvard'da** doktorasını yapmış, Genetik ve Karmaşık Hastalıklar Bölüm Başkanı, **Harvard-Mit Broad Enstitüsü**, Jospin Diyabet Merkezi'nde çalışmalar yapmaktadır. Halen tedavisi bulunmayan, dünyada beş yüz milyon insanın hayatını etkileyen **Tip 1 ve Tip 2 diyabet** ve karaciğer yağlanması gibi hastalıkları durdurabilecek **"Lipokin"** adlı hormonu keşfetmiştir. 2017 yılında, **Sabri Ülker Vakfı**, yirmi dört milyon dolarlık bağışla **Hotamışlıgil** yönetiminde "Gıda Genetik ve Metabolizma Araştırmaları Merkezi" kurulmuştur. Çok sayıda bilim ödülü almış olan **Hotamışlıgil, şeker hastalığının ilacının yakın zamanda bulunacağını söylemektedir**.

Artık dünyanın birçok ülkesinde, bilimden sanata, turizmden ticarete, tarımdan sanayiye, değişik alanlarda, başarılı olmuş insanımız vardır. Korona salgını döneminde gezdiğim Avrupa ülkelerinde, Avrupalı liderlerin, Türkiye aleyhinde karar alırken, **“şimdi olumsuz karar alma zamanı değil, iki Türk bilim adamı Covid 19 aşısı bulmuşken, bu hareketimizi kamuoyuna anlatamayız”** diyebilmektedirler... Başarılı Türk doktorları, devlet hastanelerinde, tıp fakültelerinde hastalarına hizmet verirlerken; hukukçu, mühendis, yönetici, sanayici olarak da yaşadıkları topluma yön vermeye devam etmektedirler.

Altmış yıllık göç hayatımızda, her türlü engellere, zorluklara rağmen, büyük mücadeleler sonunda yetişen pırıltılı **öncüler**; arkalarından gelecek milyonlarca Türk insanına örnek olacaklardır. Bugün adını zirvelere yazdıran bu beyinler; bilinmelidir ki, gittikleri ülkelerde çok büyük zorluklarla karşılaştılar. Yabancı oldukları bir çevrede okudular. Okullarında başarılı olabilmek için diğerlerinden iki defa daha fazla çalışmak zorunda kaldılar. Kendi ülkesi dışında; her şeye rağmen ayakta durup kendini ispatlayan, merdivenlerin basamaklarını tek tek çıkarak, zirvelere isimlerini yazdıran gurbetçilerimiz bugün; yaşadıkları toplumlarla beraber, insanlığa da hizmet etmektedirler... **Farklı bir kültürün içinde, kişilik kazanmak ve bir statü elde etmek çok zordur. Bu başarıların ne kadar zor elde edildiğini anlamak için, gurbetçi hikayelerine bir göz atmak yeterli olacaktır...**

Gurbette açan çiçeklerimiz, ait oldukları kültür ve inanç değerleriyle, asırlardır kendilerini anlamak istemeyen toplumlara ve yöneticilerine, iyiliği, güzelliği ve paylaşmayı öğretmeye devam edeceklerdir. Bu büyük hoşgörü ve merhamet medeniyetinin çocukları, bütün insanlığa; **Yunus Emre'nin,**

**Gelin tanış olalım, işi kolay kılalım
Sevelim sevelelim, dünya kimseye kalmaz.**

Çağrısıyla seslenmektedirler. **Yeter ki iyilik kazansın...** Tarihin büyük ırmağında, çalışkanlık, erdemle birleşince, bütün üstün değerler ve onun insanlığa huzur veren güzellikleri, etraflarını gül bahçesine çevireceklerdir. Evliya Çelebi, Macaristan'ın Budin şehrinin Gül Tepesi'nde yatmakta olan **Gül Baba'yı** anlatırken **“Merzifon' dan gelerek tuttu vatan / Şah Süleyman zamanı Gül Baba” diye yazar.”** TDV İslam Ansiklopedisi. Beş yüz yıl önce, **hakikatin ışığını** Budin Ovası'nda yakan Gül Baba'nın türbesi, dünyanın her tarafından gelen turistlerle beraber, yerli halk tarafından da en çok ziyaret edilen yerler arasındadır... Bilim yolunda atılan bu adımlar, yaşadığımız bu yüzyılda ve gelecek yüzyıllarda tarihe altın harflerle yazılacak, milletimiz, dünya tarihindeki yerini alacaktır.

Prof. Dr. Özlem Türe
Prof. Dr. Uğur Şahin

Prof. Dr. Gökhan Hotamışlıgil